

หมากเกมนี้

เรื่องของฉันเริ่มต้นที่เขา เขาตะนาวศรียาวเหยียดอยู่ด้านหลังของฉัน พระอาทิตย์ดวงกลมสีส้มหิม่าเบื้องหน้าฉันที่กำลังรื้อร่อนร่วงลาลับฟ้าในอีกชั่วพริบตา เมื่อส่วนโค้งของขอบวงกลมเสี้ยวสุดท้ายสัมผัสกับแนวนอนเส้นขอบฟ้าแล้วจ่อมจมดิ่งหายจ้อยไปหลังเขาเหมือนเช่นเดิมทุกวัน วินาทีนั้นฉันหมุนตัววับกลับหลังหันและพร้อมแล้วสำหรับการออกเดินทางมุ่งหน้าไปในทิศตะวันออกเพื่อแสวงแสงสว่างของชีวิตใหม่ในวันพรุ่งนี้ มันเป็นการเดินทางที่ฉันไม่อยากจดจำมาแล้วให้ใครฟัง เพราะคงไม่มีใครเชื่อ

ในเย็นย่ำค่ำคืนเดือนหงายวันนี้นั้น มีฉัน เมียฉันและลูกชายวัยสิบสองขวบเดินทางด้วยกัน เป้าหมายของฉันคือบ้านนิคมสร้างตนเองจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ราชอาณาจักรไทย นายหน้าด้านรับเงินจากฉันไปสองล้านสี่แสนห้าพันห้าร้อยห้าสิบห้าบาทห้าสิบห้าสตางค์ ไม่มีลดราคาสำหรับเด็ก เงินก้อนนี้เป็นเงินก้อนใหญ่ที่ได้มาจากการนำที่บ้านไปจำนองไว้ เมื่อไปถึงที่หมายสุดปลายทางแล้วจะมีคนไทยมารอรับ นายหน้าด้านอธิบายเพียงสั้น ๆ ฉันจะได้ทำงานเป็นคนกรีดยางในสวนยางพารา รับประกันยี่สิบห้าเอเคอร์เป็นอย่างน้อย เจ้าของสวนจะแบ่งรายได้ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ฉันคนละครึ่ง ซึ่งไม่น้อยเพียงพอเป็นแรงพลังผลักดันให้ฉันตั้งปณิธานสูงเต็มเปี่ยมว่าจะต้องตั้งใจทำงาน ต้องขยัน ต้องประหยัดและอดทน จะทำให้ดีที่สุดเพื่อตนเองเพื่ออนาคตของลูกและเมีย ช่วงเวลาห้าปีไม่เกินสิบปีจากวันนี้คงจะสะสมออมเงินบาทและส่งกลับไปให้พ่อและแม่ที่บ้านเยได้มากพอที่จะไถ่ถอนที่ดินคืนมา ปรับปรุงหรือสร้างบ้านหลังใหม่ สร้างกุฏิถวายวัดและซื้อที่ดินปลูกยางพาราสักห้าสิบเอเคอร์ ฉันต้องทำได้เหมือนลูกพี่ลูกน้องฝั่งแม่ที่สำเร็จให้เห็นแล้ว

เมืองเยบ้านฉันสวยที่สุดในโลก เต็มไปด้วยความเจียบสงบของธรรมชาติ ฟุ้งสีเขียวขจีในหน้าฝนและฟุ้งสีทองในหน้าเก็บเกี่ยวข้าวมองได้ไกลสุดลูกหูลูกตา หมอกลอยอ้อยอิ่งบนยอดเขาในหน้าหนาวดูราวสวรรค์อยู่ใกล้แค่เอื้อมมือ ชายหาดที่ทอดยาวขนานไปกับอ่าวเกาะเกาะเกาะอยู่ไม่ห่างวิถีชีวิตอันเรียบง่ายพอเพียงของพี่น้องชาวมอญช่างงดงาม ฉันไม่เคยนึกฝันเลยว่าในวันนี้ฉันจะต้องละทิ้งสถานบ้านเกิดตัวเองและครอบครัวไปล่าบากล่าบนอยู่หนแห่งอื่น ตามหลักภูมิศาสตร์ เยเป็นเมืองภาคใต้ของพม่าในเขตภูมิภาคตะนิคตานิหรือตะนาวศรีที่คนไทยเรียก ผู้รู้นักวิชาการเดาว่าตะนิคตานินั้นเพี้ยนมาจากคำว่าตานะฮ์เซอร์ซึ่งแปลตรงตัวได้ว่า "แผ่นดินที่ปลูกพลู" ตามภาษามลายูสำเนียงไทรบุรี เยเป็นเมืองรัฐมอญ เป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอนภาษามอญในจังหวัดมะละแหม่งมาแต่ไหนแต่ไร มีแม่น้ำเยสายใหญ่ไหลเขียวเขียวเมืองลงสู่อ่าวเกาะเกาะทะเลอันดามัน แถวบ้านฉันเขาปลูกหมากปลูกพลูปลูกยางพาราและทำประมง บ้างทำกิจการค้าขายจนร่ำรวย ส่วนฉันไม่มีที่ทางมากอย่างคนอื่นเขา มีเพียงบ้านหลังเล็ก ๆ บนที่ดินสองเอเคอร์เท่านั้นพอให้เมียได้ปลูกผักพื้นบ้านต่าง ๆ ส่งขายตลาดได้ทุกเช้าเย็น ฉันเองรับจ้างกรีดยางให้เศรษฐีบ้าน

หนึ่งที่เขามีส่วนวางพารากว้างใหญ่เทียบเท่าทุ่งนามองได้ไกลสุดลูกหูลูกตา เอาตัวรอดมีรายได้เป็นรายวันแบบไม่ประจำ พอถึงช่วงพักต้นยางหลายเดือนในฤดูร้อน ไม่มีใครจ้างกรีดยาง ต้องดิ้นรนหางานรับจ้างทั่วไปในเมืองทำหรือแม้กระทั่งออกไปกับเรือหาปลาเป็นอาทิก็ก็ต้องยอมห่างจากครอบครัว แม้จะขยันทำงานหนักเท่าไรก็ตามมันทำได้มากที่สุดเท่านี้จริง ๆ สำหรับชีวิตที่เกิดมาชาตินี้ในประเทศพม่า จะให้ฉันไปค้าขาย ฉันก็ไม่ถนัดเลยเพราะคนจะค้าขายเป็นได้ต้องมีความรู้ เรื่องบวกลบฉันพอได้แต่คุณกับหารฉันไม่ได้เลย และที่สำคัญต้องมีทุนตั้งต้นด้วย ถ้าจะเลือกเดินสายนี้ฉันทำไม่ได้แน่นอน ฉันกับเมียที่เติบโตเห็นกันมาแต่เด็ก เราถนัดออกแรงเสียเหงื่อเพื่อให้ได้เงิน มันง่ายตรงไปตรงมากกว่างานประเภทอื่นที่เราทำไม่เป็น ลูกชายฉันเขาเรียนดีพอใช้ได้อยู่นะ ตอนนี้อาจารย์สอนวิชาที่ช่วยออกแรงทำมาหากินแล้วฉันจึงตัดสินใจพาเขาเดินทางมาด้วย ดีกว่าให้อยู่กับพ่อแม่ของฉันที่เย่ต่อไปโดยไม่เป็นประโยชน์ ถ้าเขาอยากเรียนต่อค่อยเข้าโรงเรียนไทยเรียนภาษาไทย นายหน้าด่านเขาบอกว่าเด็กทุกคนสามารถเข้าโรงเรียนไทยได้ฟรี และที่นั่นมีเด็กมอญเรียนอยู่ในโรงเรียนเยอะพอ ๆ กับเด็กไทย ไม่ต้องกลัวว่าจะเรียนไม่ได้ ดีเหมือนกัน ฉันวาดภาพอนาคตของลูกชาย ถ้าได้ภาษาไทยแล้วเขาอาจจะมีเส้นทางงานทำแถวด่านชายแดน จะค้าขายอะไรในอนาคตอาจเป็นความฝันที่เป็นจริงได้ หรือจะเป็นนายพรานระหว่างประเทศก็ไม่เลว ดูรายได้ดีอยู่เหมือนกัน

นายพรานผู้นำทางระหว่างประเทศสำหรับค้าสินค้าพิเศษนี้ไม่ใช่คนเย่แต่มาจากพะยาตันซู เขาน่าจะแก่กว่าฉันสักห้าปีแต่ไม่เกินสิบปี ฟันดำเหมือนฉัน ผิวเข้มคล้ำไว้หนวดเคราน่าเกรงขาม เขาพกมีดขนาดพอดีมือเหน็บไว้ข้างเอวและที่ดูตุง ๆ นั้นอาจเป็นปืนสั้นในยามกะเหรี่ยงสายยาวสีขาวที่เขาสะพายพาดลำตัวตลอดเวลา ฉันไม่แน่ใจนักว่าเขาพกปืนหรือไม่ ที่แน่ ๆ เขาพูดน้อยเกือบใบ้ แต่พูดได้หลายภาษาทั้งพม่า มอญ กะเหรี่ยง อังกฤษรวมถึงไทยด้วย นายพรานผู้นี้มีหูซ้ายเพียงข้างเดียว นี่คือการพรานของนายพรานผู้นำทางตามที่นายหน้าด่านโฆษณาไว้ ก่อนออกเดินทางด้วยเท้าเข้าป่า นายพรานแนะนำให้ฉันตั้งใจฟังสัมภาระหลายอย่างที่เอาติดตัวมา หากไม่ฟังสัมภาระพะรุงพะรังออกไปข้างมันจะกลายเป็นภาระต่อการเดินทางในป่า ฉันเชื่อเขาและทิ้งเกือบทุกสิ่งทุกอย่าง ฉันลืมนึกกับหมากหากต้องทิ้งทั้งหมดฉันคงเสียตาย ฉันตั้งใจเด็ดใบพลูมากำหนึ่งสักยี่สิบใบหมากแห้งสิบแกำน ยาสั้นหนึ่งห่อ ผงหอมหนึ่งกระปุก ปูนแดงและปูนขาวอย่างละถุงเล็ก ทั้งหมดนี้ฉันเอามาด้วย ไปถึงไทยแล้วอาจจะหาซื้อใบพลูยากหมากอาจแพง ฉันจึงต้องเตรียมให้พร้อมเพื่อไม่ให้อดหมากปากแห้งเมื่อถึงไทย ว่าแล้วฉันจึงตระเตรียมคำหมากจากวัตถุดิบที่มีอยู่ได้คำหมากยี่สิบคำพอดี ฉันสอดเรียงคำหมากไว้อย่างดีในถุงพลาสติกใส เศษวัตถุดิบที่เหลือทั้งหมดฉันตัดใจทิ้งไปพร้อมกับของใช้อื่น ๆ และเหลือไว้เพียงเสื้อผ้าหนึ่งชุด บุตรประจำตัวและเงินไทยที่แลกติดตัวมานิดหน่อย ฉันมัดใส่ย่ามน้อยห้อยคล้องคอไว้กับคำหมากในถุงพลาสติกใส ลูกและเมียฉันก็มีเสื้อผ้าเหลือกันเพียงคนละชุดเช่นกัน เอาไว้แล้วค่อยหาซื้อใหม่เมื่อไปถึงปลายทาง นายพรานบอกว่าทุกอย่างที่ฉันต้องการหาซื้อใหม่ได้ในประเทศไทย

สิบแปดนาฬิกาตรงตามเวลาท้องถิ่น นายพรานเริ่มก้าวเท้าสับจับ ๆ กระจับกระเงงลัดเลาะ เลื้อยเลี้ยวอย่างช้าชองไปตามช่องเขาตะนาวศรีด้วยความรวดเร็วราวกับว่าเขากำลังพยายามทำลายสถิติเวลาของตัวเอง ฉันมีหน้าที่เดินตามให้ทันเขา คืบนี้เป็นคืบเดือนหงายในฤดูร้อนอันอบอ้าว ลมสงบเงียบเชียบ ต้นไม้ใบหญ้าไม้ไผ่ตงแน่นิ่งยังกับถูกพลังลึกลับของป่าหยุดเวลาเอาไว้ทำให้ภาพ ค้าง เป็นวันที่แปลกประหลาดมากวันหนึ่ง เสียงนะหรือเหมือนจะค้ำตามภาพไปด้วย ไร้เสียงนก เสียงกา ไร้เสียงแมลงต่าง ๆ ไร้เสียงสัตว์อื่น ๆ ในป่าแห่งนี้ ชวนสงสัยเหลือเกินว่าพวกมันขี้เกียจ และยังคงหลับไหลไม่ออกหากินหรือสิ้นบุญพันธุ์ไปหมดแล้วหรืออย่างไร เสียงดังเดียวที่ได้ยินชัดเจนคือเสียงธนูของใบไม้แห้งกรอบตามพื้นทางดินกระเทบรองเท้าของเราสีคน ระดับความมืด ค่อย ๆ เพิ่มขึ้นทีละน้อยแต่ไม่ก่อปัญหาอย่างไรใด แสงจันทร์เต็มดวงคืนนี้ช่างเป็นใจ ทางเดิน ราบเรียบเรียบร้อยดีในครึ่งชั่วโมงแรกก่อนขยับเข้าสู่ความท้าทายเมื่อถึงเขตป่าที่เต็มไปด้วยดงไฟ ล้วน ๆ ไฟหน້าร้อนทั้งใบทั้งหมดร่วงเหลือไว้แต่กิ่งหนามกางแก้ง้างพร้อมเกี่ยวกางเกง เสื้อหัวหู และทุกส่วนของร่างกาย ต้องหยุดเสียเวลาอ้างแเงงแคะกิ่งที่เกี่ยวกันพัลวันแม้จะระมัดระวังแล้วก็ตาม จังหวะหนึ่งฉันต้องร้องเรียกบอกนายพรานให้หยุดรอเพราะตอหนามไฟตำทะลวงพื้นรองเท้าทะลุถุงเท้าเข้าที่มเท้าถึงฝ่าเท้าจนเจ็บจี๊ดแทบทนไม่ไหวแต่ต้องทนไว้ให้ได้ อีกจังหวะหนึ่งจู่ ๆ นายพราน หยุดเดินยั้งเป็นหิน เขายกมือขวาขึ้นค้ำไว้ข้อศอกตั้งฉาก แล้วหันมายกนิ้วชี้มือซ้ายจุกปากแบบไร้ เสียงบอกเป็นสัญญาณสื่อสารให้รู้ว่ามื่อะไรบางอย่างซึ่งอาจเป็นอันตรายขวางทางอยู่เบื้องหน้า เสือลายพาดกลอนตัวโตขนาดย่อมเดินย่องเยื้องย่างห่างออกไปไม่ไกลมาก ในปากคาบลูกหมูป่าถึง สองตัว ฉันดึงมือเมียและลูกหมอบราบนาบลงกับพื้นดิน ล้วงคอเสื้อกำสร้อยลูกประคำใบตาลลง คาถาร้อยแปดของหลวงพ่อดีแน่น ขอให้เสื้อจุกเสียดาบอดและหูหนวก ให้แคล้วคลาดรอดพ้น ปลอดภัยจากเสือร้ายตัวนี้ด้วยเถิด นายพรานล้วงปืนลูกม่อกจากย่าม สอดกำป็นเข้าอุ้งมือ ขึ้นนก เล็งไปข้างหน้าพร้อมลั่นโกหากจำเป็น เขามีปืนจริง ๆ ด้วยอย่างที่ฉันคิด ทุกคนไม่กระดุกกระดิก หัวใจฉันเต้นแรง ฉันหายใจเข้าลึกและปล่อยลมหายใจออกปากอย่างเบาบางที่สุดต่อเนื่องอยู่อย่าง นั้นหลายนาที ท้ายที่สุดทุกคนปลอดภัย ลูกประคำของหลวงพ่อช่วยฉันไว้ในคราวนี้ เสือ ลายพาดกลอนคาบลูกหมูป่าสองตัวเดินทอดน่องสบายใจเจ็บหายเข้าป่าไปอีกทางหนึ่งอย่างเชื่องช้า หลังเหตุการณ์ตื่นเต็นจบลง ฉันได้รู้ว่านายพรานเสียหูข้างขวาให้เสือโคร่งตัวคล้ายกันนี้เมื่อหลายปี ก่อน เขาไม่เล่ารายละเอียดอื่นใดอีกได้แต่บอกว่าเขารอดมาได้ในครั้งนั้นเพราะสร้อยลูกประคำใบตาล ลงคาถาร้อยแปดของหลวงพ่อดีเหมือนกันกับฉัน สรุปรว่าพวกเรารอดตายมาได้ไม่ถูกเสือทำร้าย เพราะสร้อยลูกประคำจริง ๆ ด้วย

แม้ปราศจากรัศมีแดดส่องแสงจ้าสงรังสีคลื่นความร้อนรบกวนผู้เดินทางยามค่ำคืน แต่ต่อม ตุ่มเหงื่อของฉันทำงานตลอดเวลาไม่หยุดหย่อน เสื่อเปียกทั้งตัวแล้วตอนนี้ แสงจันทร์นวลส่องสาด ส่องให้เห็นความหมายเชิงลบบนใบหน้าเจื่อนของลูกและเมีย ฉันยกกำปั้นสองมือและพยักหน้าสอง ครั้ง ดึงแขนข้างด้านหลังข้าง กระตุ้นให้ทั้งคู่ปล้ำความไม่สบายใจแล้วรวบรวมแรงพลังฮึดกัดฟัน

เดินตามนายพรานต่อไป เพื่อเป้าหมายเดียวกันที่ฉันทพร้าพุดโน้มน้ำวทั้งสองตลอดช่วงสองอาทิตย์ที่ผ่านมา จากป่าดงพงไฟทั้งหมดชนิดเดียว ตลอดทางเดินเริ่มมีกล้วยป่าสูงชะลูดให้เห็นเป็นกลุ่ม ๆ บ้างแล้ว ทางเดินเริ่มราบเรียบอีกครั้งในช่วงโมงสุดท้ายของการเดิน นายพรานยังคงจำอ้อไม่รู้เหน็ดรู้เหนื่อยต่อไป สำเนียงดั่งฟังชัดแบบกระชับของเขาบอกฉันว่า จวนเจียนจะถึงที่หมายปลายทางแล้ว หลังจากถลกขาทางเกงลุยข้ามห้วยครึ่งขาครึ่งแข้งและเดินต่อไปอีกสักประเดี๋ยวเดียวจนแข้งขาแห้ง ในที่สุดก็ได้เวลาหยุดเดิน คนไทยที่คอยพวกเราอยู่ในคืนเดือนหงายวันหนึ่งของฤดูร้อนชี้สั่งให้ฉันเข้าไปหลบรอในโรงจอดรถ ฉันเห็นเขายืนชองจดหมายพับครึ่งใสมือนายพรานตบไหล่เบา ๆ ทั้งสองฝ่ายไม่ได้พูดอะไรกัน หมดหน้าทีของนายพราน เขาได้นำทางมาส่งฉันในฝั่งประเทศไทยสำเร็จแล้ว เขาหันหลังกลับเข้าไปในทิศที่เขาเดินออกมาอย่างฉับพลันทันที ทางใครทางมัน ฉันไม่ทันได้ถามชื่อ ไม่ทันได้กล่าวขอบคุณเขา และเขาเองไม่มีคำกล่าวทิ้งท้ายอวยพรให้กำลังใจใดใดสำหรับฉากชีวิตต่อไปที่ฉันต้องเผชิญ

ตอนที่ฉันมาถึงโรงรถแห่งนี้มีคนอื่นมารออยู่ก่อนฉันแล้วสองคน ฉันเข้าใจดีว่าคงต้องรอก่อน เพราะดูทรงแล้วรถกระบะตอนครึ่งสองประตูไหลดเตี้ยสี่ดำสนิทปิดมิดชิดด้วยฟิล์มกรองแสงคันที่จอดอยู่นี้ ถ้าเป็นรถโดยสารสำหรับคืนนี้จริง น่าจะพาคนนั่งห้ารถไปได้เพิ่มอีกสองสามคนระหว่างรอเวลา ฉันและครอบครัวหาที่เหมาะ ๆ นั่งลงพัก แผ่นหลังพึงลื้อหลังรถฝั่งตรงข้ามคนขับฉันแหงนขึ้นมองท้องฟ้าตรงหน้าแล้วกวาดสายตาไปด้านซ้าย ฉันเห็นงอบแขวนอยู่ที่เสาไม้ จิ้งจกตัวหนึ่งเกาะอยู่หลังงอบใบนั้น ฉันเห็นหางมันโผล่ออกมา มันร้องทักทายฉันด้วย เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ฉันล้วงมือเข้าไปในย่ามน้อยที่คล้องคอและหยิบขึ้นมาได้คำหมากสี่คำที่ต้องการ ฉันส่งให้เมียของฉันหนึ่งคำ และให้เพื่อนร่วมเดินทางอีกสองคนคนละคำ ฉันไม่ได้ให้คนไทยเพราะฟันเขาวความเหนื่อยจากการเดินเท้าสามชั่วโมงหายไปหมดสิ้นแล้วหลังน้ำหมากกระจายสัมผัสผิวผนังภายในช่องปากอย่างทั่วถึง ฉันรู้สึกหายเหนื่อย ความแข็งแรงแกร่งกลับมาพร้อมสู้งานหนัก หมดความรู้สึกเมื่อยล้าเมื่อคำหมากคลุกเคล้าอยู่ในปากอย่างออกรสชาติ ตอนเป็นวัยรุ่นฉันคิดว่าผู้ชายดูดีหล่อเหลาเอาการขึ้นมากเมื่อเคี้ยวหมาก ยิ่งผู้ชายที่ฟันดำริมฝีปากแดงเปื้อนหมากพลูด้วยแล้วยังมีเสน่ห์ เวลาฉันเห็นคนยืนคุยกันแล้วบ้วนกระจายน้ำหมากสีแดงพุ่งออกมาจากปาก มันช่างเป็นภาพที่สะอูดลูกตา โฉบเฉี่ยว เป็นภาพลักษณ์ที่แสนกล้าหาญสมเป็นชายชาติวีรชนมา แม้อายุตอนนี้เลยวัยรุ่นมานานแล้ว แต่ฉันก็ยังรู้สึกอยู่อย่างเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ฉันคายหมากทิ้งเมื่อเพื่อนร่วมเดินทางหรือร่วมชะตากรรมครั้งนี้เดินทางออกจากป่ามาทีละคนสองคนจบครบแล้ว ดูเหมือนจะเกินไปมากในความรู้สึกฉัน นับรวมทุกคนและคนขับรถซึ่งเป็นคนไทยด้วยแล้วได้ยี่สิบชีวิตพอดี ฉันนับไม่ผิดฉันนับได้ยี่สิบ ลูกชายและเมียของฉันนั่ง ไม่ใช่สิ อดซ่อนกันอีท่าไหนไม่รู้บนที่นั่งแถวสองหลังคนขับ ด้านหน้ารถมีคนแบ่งพื้นที่กันหายใจอยู่สิบเอ็ดชีวิตรวมคนขับด้วย นั่นหมายความว่า ฉันและใครไม่รู้อีกเก้าคนอยู่ท้ายรถกระบะคันดังกล่าว รถกระบะคันนี้ดูจากภายนอกเหมือนรถกระบะทั่วไป ไม่มีลูกกรงท้าย มีผ้าใบสีดำอย่างหนาปานกลางคลุมไว้

ในระดับปกติ แต่หารู้ไม่ทำยรถกระบะดัดแปลงคันนี้ได้รับการออกแบบทางวิศวกรรมมาเป็นอย่างดี ทำยกระบะกว้างหนึ่งพันห้าร้อยเจ็ดสิบมิลลิเมตร ยาวสองพันสามร้อยห้ามิลลิเมตร และลึกสี่ร้อยสี่สิบมิลลิเมตร ฉันให้ข้อมูลเชิงเทคนิคไว้เพื่อใครอยากจะคำนวณเล่นว่าคนเก้าคนมีอากาศหายใจคนละกี่มากน้อย ช่างประดิษฐ์ไทยออกแบบให้ทำยกระบะเป็นเตียงคนนอนได้สามชั้น ชั้นบนสุดนอนสี่คนสลับท้ากับเท้า สามคนชั้นกลางนอนบนพื้นกระบะสลับท้ากับหัว โดยมีเสาและคานโลหะรองรับไม้อัดเบาบางเจาะรูหนึ่งนิ้วเป็นส่วนกั้นระหว่างคนชั้นสามกับชั้นสอง ฉันเป็นคนชั้นกลาง นอนตรงกลางเบียดกับใครไม่รู้อีกสองคนชายและขวา ก่อนจะไปย่อหน้าต่อไป ฉันเกือบลืมนำผู้ร่วมเดินทางอีกสองคน เขาเป็นเด็กวัยรุ่นอายุมากกว่าลูกชายของฉัน ตัวเล็กที่สุดและเป็นพี่น้องกัน ทั้งสองคนอยู่ใต้แผงกระบะซึ่งถูกออกแบบที่นอนมาเป็นพิเศษ ก่อนจะได้เข้าไปนอนในช่องลับชั้นล่างสุดต้องเปิดฝาพื้นกระบะที่เจาะไว้ขึ้นมาก่อนแล้วจึงค่อยสอดเท้าที่ละข้างเข้าตำแหน่งนอนให้ลงล็อกอย่างทุกทุก

รถกระบะบริการเที่ยวพิเศษออกเดินทางมาได้สักพักหนึ่งแล้วตั้งแต่ล้อหมุนตอนสามทุ่มตรง จากชายแดนใกล้ด่านเจดีย์สามองค์จังหวัดกาญจนบุรี ฉันนอนไม่ขยับตัว ไข่ เพราะฉันขยับตัวไม่ได้ ขาขวาของฉันสัมผัสข้างขวาของเพื่อน ขาซ้ายสัมผัสข้างซ้ายของเพื่อนอีกคน ส่วนหูของฉันสัมผัสดินหอม ๆ ของเพื่อนทั้งสองคน ฉันพยายามไม่ขยับเท้าไปด้านข้างเพื่อไม่ให้รบกวนหูของเพื่อน ก่อนที่เส้นจะยึดฉันเหยียดปลายนิ้วเท้าสุด เกร็งไว้ลิบวินาทีแล้วงอเท้าเข้าเกร็งค้างไว้อีกลิบวินาที สลับทำอย่างนี้ทุกห้านาทีเพื่อไม่ให้ตะคริวกิน แม้ไม่สามารถขยับส่วนลำตัว แต่แขนของฉันยังพอเคลื่อนที่ได้ ฉันกำมือ ไข้เล็บจิกนิ้วมือตรงข้ามเพื่อให้เกิดความเจ็บเล็ก ๆ ซึ่งส่งผลผ่านไปตามเส้นประสาทเตือนบอกสมองว่าฉันยังมีความรู้สึก จังหวะหนึ่งฉันวางมือสอดประสานกันและบิดเบา ๆ เสียงดังก๊อก รถกระบะเที่ยวพิเศษเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงแต่ไม่เกินความเร็วที่กฎหมายไทยกำหนด ล้อร้อยยี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงน่าจะจะได้ จะเร่งเร็วไปกว่านี้คงไม่ดีแน่เพราะอาจเป็นจุดผิดสังเกตของกล้องจับความเร็วและที่สำคัญหัวทุยของฉันไม่พร้อมจะโดนกระแทกรุนแรงแม้จะมีเสื้อห่อผ้าโสร่งรองหนุนอยู่ ฉันพยายามข่มตาหลับแต่หลับไม่ลง สมองทุกส่วนยังตื่นและตั้งคำถามว่า ฉันมานอนทำอะไรที่นี่ ณ ขณะเวลานี้ ฉันควรได้นั่งเคี้ยวกุนยาหรือคำหมากเพลิน ๆ เจริญใจอยู่ที่บ้าน เย่ นึกถึงคำหมากขึ้นมาทันใดน้ำลายก็ไหลแทบท่วมปากทันทีด้วยความอยาก

ฉันเคี้ยวหมากมาตั้งแต่เด็ก ตอนเริ่มลองครั้งแรกนั้นฉันอายุย่างเข้าสิบขวบน่าจะใช่ ฉันต้องการเข้ากลุ่มกับรุ่นพี่ที่โรงเรียนซึ่งพวกเขาเคี้ยวหมากกันหมดทุกคน กลับบ้านจากโรงเรียนมาวันหนึ่งฉันจึงขอให้ยายสอนการเตรียมคำหมากและขอเคี้ยว ยายสนับสนุนฉันให้เข้าวงการเคี้ยวหมากอย่างเป็นทางการ พ่อตาแม่ยายของฉัน เมียฉันเคี้ยวหมากกันทุกคน ผู้ชายเย่ไม่มีใครเขาไม่เคี้ยวหมาก ผู้หญิงจำนวนไม่น้อยก็เคี้ยวหมาก ข้างเรือนที่เย่ฉันปลูกต้นหมากและพลูไว้เอง ส่วนยาเส้นและเครื่องหอมหรือเปลือกไม้ฉันต้องหาซื้อมาจากตลาด รสชาติของการเคี้ยวหมากครั้งแรกในวัยเด็กไม่ถูกใจวัยรุ่นอย่างฉันแม้แต่น้อย เคี้ยวเข้าไปได้ยังไงกัน ความอร่อยอยู่ตรงไหน ฉันนึกขึ้น

กับความคิดตอนยังเด็ก ยายสอนฉันว่าให้เลือกใบพลูที่ไม่อ่อนเกินไป ใบอ่อนรสชาติฝาด ไม่อร่อย ส่วนใบที่แก่เกินไปก็ไม่อร่อย รสชาติจะเผ็ดปร่า เมื่อเลือกใบพลูได้แล้ว ป้ายน้ำปูนที่กลางใบ จะเลือกป้ายที่ท้องใบหรือหลังใบก็ได้แล้วแต่ความชอบและความเชื่อ วางแก่นหมากแห้งหั่นแล้วลงไปสองชิ้น น้อย ๆ เพิ่มยาเส้นขยุ่มหนึ่งกำล้งดี ที่สำคัญเหยาะผงหอมของอินเดียลงไปด้วย จากนั้นพับใบพลู เป็นก้อนสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ พอดีคำแล้วเอาเข้าปากได้เลย ค่อย ๆ ใช้ฟันเหงือกและลิ้นทำหน้าที่เสมือน เครื่องผสมปูนซีเมนต์โดยมีซีเมนต์ ทราย กรวด และน้ำเป็นส่วนผสม ตอนที่น้ำลายในปากผสม คลุกเคล้าเข้ากันดีกับส่วนผสมของคำหมากทุกส่วนแล้ว รสชาติอันหอมหวานสะกดจิตใจจะปรากฏ แก่ต่อมรับรสที่ลิ้น ในตอนแรกที่ยายสอนฉันเคี้ยวหมากยายใช้ปูนแดง เจ้าปูนแดงนี่ตอนแรกมันเป็นปูนขาวมาก่อนซึ่งทำจากหินปูนหรือเปลือกหอยอีกที คราวนี้พอใส่ขี้ผึ้งผสมเข้าไปในปูนขาว ปฏิกิริยาทางเคมีอะไรสักอย่างทำให้ปูนขาวเปลี่ยนสีกลายเป็นสีแดง สำหรับฉันชอบรสชาติของปูนขาวมากกว่าปูนแดง นาน ๆ ทีที่รู้สึกเบื่อปูนขาวฉันจึงเปลี่ยนสลับมาเคี้ยวปูนแดง ในตอนแรกที่ยายสอนฉันเคี้ยวหมากยายไม่มีผงหอมของอินเดียกับยาเส้นแบบในปัจจุบัน ฉันเพิ่งรู้ไม่นานมานี้เองว่า เปลือกไม้แห้งบางอย่างในคำหมากของยายเป็นพืชสมุนไพร ผงหอมอินเดียจากตลาดที่ฉันซื้อมา เหยาะผสมลงในคำหมากมีส่วนผสมของพืชสมุนไพรหลายชนิด

ลูกชายของฉันเป็นคนค้นพบหลังจากเขาสงสัยว่าผงหอมอินเดียคืออะไร ภาษาอังกฤษที่ผากระปุบบรรจุภัณฑ์ระบุว่าผงหอมอินเดียนั้นเป็นส่วนผสมของมะขามป้อม มะตูม ชะเอม อบเชย ยี่ห่า กานพลู และสาระแหน่ ส่วนเรื่องยาเส้นที่ไม่มีในคำหมากสมัยคุณยาย ฉันเคยเห็นผ่านรายการสารคดีดูให้รู้ในโทรทัศน์ว่าทั้งยาเส้นและเมล็ดหมากที่ฉันโปรดปรานด้วยนั้นมีสารเสพติดชนิดอ่อนพวกนิโคตินอยู่คล้ายกัน ทั้งสองส่วนผสมทำให้คนเคี้ยวหมากติดหมากงอมแงมเหมือนคนติดคาเฟอีนในกาแฟ เกิดความรู้สึกหงุดหงิดทุกครั้งทีปากว่าง ยาเส้นที่ฉันใส่ลงไปคำหมากคือใบยาสูบตากแห้งหั่นฝอยนั้นแหละ สารในยาเส้นออกฤทธิ์ต่อระบบประสาททำให้คนเคี้ยวหมากรู้สึกสุขกายและสบายใจ ตอนที่ฉันติดหมากขั้นหนักมาก วันหนึ่งต้องได้ถึงสิบสองคำ ในช่วงนั้นฉันพบปะเจอเพื่อนฝูงในวงไถ่ชนมากหน้าหลายตา ทุกคราที่เจอกันก็มักต้องชวนกันคนละคำสองคำต่อวันจนกลายเป็นวันละสิบกว่าคำต่อวันโดยไม่รู้ตัว แต่เมื่อผู้ใหญ่บ้านเพื่อนสนิทกับลูกชายของแกลสองคน ต้องไปหาหมอรักษาโรคมะเร็งในช่องปาก มะเร็งกล่องเสียง มะเร็งปอด และมะเร็งกระเพาะอาหาร ในคราวเดียวกัน การเคี้ยวหมากของฉันจึงเพล่า ๆ ลงมาได้ (บ้าง) ลูกชายของฉันเขาไม่เคี้ยวหมาก แม้ฉันจะพยายามชวนให้เขาลองเขาก็ไม่มีทีท่าจะหันมาสนใจใยดี ฉันบอกเขาว่า ผู้ชายที่นำชวนมองต้องปากแดงด้วยรอยหมาก ใครเคี้ยวหมากคนนั้นจะได้เพื่อนสนิทมิตรสหายมาก สามารถสร้างความประทับใจให้สาว ๆ และครองใจพวกเธอได้ ถ้าได้ไปเกี่ยวพาราสิลูกสาวบ้านไหนแล้วเธอยีบยื่นคำหมากส่งให้เคี้ยว นั้นแหละแปลว่าสาวเจ้าเขาพึงใจที่จะลองให้คบหาดูใจด้วย ชินชายใดเคี้ยวหมากไม่เป็นก็อดได้ลูกสาวเขา ลูกชายหัวเราะและบอกฉันว่านี่มันสมัยไหนแล้วพ่อ โลกเปลี่ยนไปมากแล้ว คิด ๆ พินิจดูอาจจริงอย่างที่ลูกว่า ไม่เป็นไร เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉันจึงหยุดความคิดที่

จะชวนให้ลูกชายเข้าเข้าสู่วงการน้ำหมากอย่างสิ้นเชิง หมดเวลาสำหรับการคิดอะไรเพล็น ๆ ฆ่าเวลาแล้ว ตอนนี้ฉันกลับมาสู่โลกของความจริงที่ว่า ฉันยังนอนนิ่ง ยังไม่สามารถบังคับตัวเองให้หลับได้ ยังคงเบียดเสียดเหยียดยัดอยู่หลังรถที่ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะได้จอดและได้ออกไปจากโรงศพนี้เสียที

ฉันเหมือนปลาซาร์ดีนที่ถูกอัดแน่นอยู่ในกระป๋องยั้งยั้งงั้น ต่างกันตรงที่ปลาซาร์ดีนตายแล้วแต่ฉันยังคงมีลมหายใจ นานก็ชั่วโมงแล้วที่ฉันติดอยู่ในโรงศพอันแออัดนี้ ฉันไม่สามารถบอกได้ บอกได้เพียงว่า มันยาวนานมากแล้ว ในขณะที่ตัวเองมีของเหลวไหลผ่านช่องรูกระดูกและหยดตกลงตรงใบหน้าฉันที่ปลายจมูกพอดี หยดแรกเบา ๆ ตึงเดียว อีกเสี้ยววินาทียังไม่ทันใช้สมองวิเคราะห์ว่าของเหลวเป็นชนิดใด มาจากไหน ฝนตกหรืออย่างไร ของเหลวนั้นได้หยดต่อเนื่องเป็นฟารัวร์ดังเข้าปากเข้าจมูกของฉันพอได้สัมผัสถึงกลิ่นและรสชาติ ความอดทนของฉันลดลงแต่ยังไม่หมด แม้จะมองไม่เห็นหรือไม่คุ้นรสชาติ แต่ฉันรู้ได้จากกลิ่นและอุณหภูมิของของเหลวที่ไหลหยดลงมาและสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามสัญชาตญาณได้ทันทีว่าคนที่นอนอยู่ข้างบนคนใดคนหนึ่งนั้นในสี่คนไม่สามารถกลืนปัสสาวะเอาไว้ได้ เขาได้ตัดความพยายามอดทนทิ้งไปและเลือกที่จะปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระโดยไม่สนใจผู้เกี่ยวข้อง ฉันไม่ได้รู้สึกโมโหหรือแค้นเคือง ฉันรู้สึกหดหู่เห็นใจและสงสารเขาอย่างสุดซึ้งที่ต้องมาทรมานตนเองในโรงศพหรือกระป๋องร่วมกันกับฉัน ใคร ๆ ก็รู้ดีว่าการกลืนปัสสาวะเอาไว้เป็นระยะเวลานานในสถานที่คับแคบและเคลื่อนไหวกระเดื่องกระดอนมันทรมานร่างกายและจิตใจเพียงใด

ฉันกลืนใจอดทนกับกลิ่นเหม็นแรงเหมือนไข่เน่าของปัสสาวะจนเริ่มแสบจมูก ฉันดื่งยามน้อยที่คล่องคอมาปิดรูจมูกไว้เพื่อทุเลากลิ่นเหม็นให้บางเบาลง แต่นอกจากไม่สำเร็จแล้วมันยังส่งผลให้ฉันหายใจเข้าออกได้ลำบากมากขึ้น ฉันเริ่มรู้สึกได้ถึงความอึดอัดที่เพิ่มทวีคูณมาทีละน้อย หัวใจของฉันเต้นจังหวะถี่และแรงขึ้น รู้สึกแน่นตรงหน้าอก หายใจไม่ทั่วท้อง ท้องไส้ของฉันปั่นป่วนครวญครางและพะอืดพะอมอยากจะทำอาเจียน เมื่อร่างกายของฉันส่งสัญญาณไม่ดีเอาเสียเลยอย่างนี้ จิตใจที่พยายามเข้มแข็งของฉันค่อย ๆ น่วมนุ่มนิ่มลงอย่างรวดเร็วตามอาการผิดปกติของร่างกาย ฉันเริ่มเครียดหวาดวิตกถึงความตาย ฉันอาจจะขาดอากาศหายใจในไม่ช้าและเสียชีวิตหมู่อย่างอนเจอนาถเหมือนโคกนาฏกรรมอิทวอน ในหัวของฉันตอนนี้เริ่มหนักอึ้งขึ้นมา เหงื่อซึมออกมาผสมปัสสาวะที่เพิ่งหมาดเต็มหน้าและที่แขนด้วย ริมฝีปากของฉันแห้งผาก ถูน้ำแข็งที่วางไว้ระหว่างตาตุ่มเพื่อควบคุมอุณหภูมิในที่แคบไม่ให้ร้อนไปละลายเป็นน้ำไปหมดแล้ว ท่อสายแอร์ความเย็นที่ลากต่อเชื่อมออกมาจากหน้ารถอุดตันแล้วหรือเปล่าฉันสงสัยเพราะฉันรู้สึกถึงความร้อนที่ผิดปกติที่กำลังเกิดขึ้นทั้งในและนอกร่างกาย ฉันเริ่มตั้งประเด็นคำถามปลายเปิดที่ไม่มีคำตอบแต่ยังคงพยายามสงบสติอารมณ์เพื่อใช้อากาศที่มีเหลืออยู่รอบจมูกรอบอย่างประสิทธิภาพที่สุด นาทีนั้นฉันตัดสินใจว่าคงไม่มีใครช่วยเหลือฉันได้แล้ว ฉันจึงควบคุมตัวเองให้หายใจเข้าออกอย่างช้า ๆ เพราะหากเครียดหรือตื่นตระหนกมากเกินไปร่างกายของฉันจะยิ่งใช้ออกซิเจนมากขึ้นซึ่งมันไม่ค่อยมีเหลือแล้ว ในช่วงหนึ่งขณะที่ฉันคิดว่าคงเป็นนาทีสุดท้ายของชีวิต อากาศเฮือกสุดท้ายนั้นสูดเข้าสู่ปอดได้

อย่างยากลำบากยิ่ง ฉันรู้สึกสะลึมสะลือเหมือนว่ากำลังจะได้หลับสงบลง แต่ความรู้สึกโกรธตัวเอง และความรู้สึกผิดต่อลูกเมียอย่างมากพล้นอุบัติเหตุขึ้นมาพร้อมกัน น้ำตาของฉันไหล

ฉันสลบไสลหลับไปหรือตายแล้วก็ไม่รู้ ฉันสะดุ้งตื่นลืมตาขึ้นมาเพราะได้ยินเสียงผู้หญิงดัง โหวกเหวกโวยวายบนรถมอเตอร์ไซด์ที่จอดข้าง ๆ ด้านซ้ายของรถกระบะ รถกระบะคงจอดติดไฟจราจรอยู่เพราะเครื่องยนต์ยังสั่นให้ฉันรู้สึก ผู้หญิงสองคนสนทนากันด้วยภาษาเดียวกับฉัน ฉันไม่ได้กำลังฝัน ฉันจับความแตกต่างของเสียงได้ว่าผู้หญิงมีสามเสียงแปลว่าพวกเธอซ้อนสามกันมา พวกเธอเพิ่งเลิกงานจากร้านข้าวต้มกุ๊ยรอบดึก ผู้โดยสารทุกคนรวมถึงฉันปิดปากนิ่งสนิทตามคำสั่งที่ได้รับว่าให้ทำตัวเหมือนตายห้ามส่งเสียงเมื่อใดก็ตามที่รถจอด เสียงสาวคนแรกบอกเพื่อนของเธอเรื่องการส่งเงินกลับไปแม่ที่มะริด ต่อด้วยสาวคนที่สองคุยกับคนที่สามเรื่องซีรีส์เกาหลีที่ติดหนึบอยู่ขณะนี้ นัระทิกขวิญที่เดียวเป็นเรื่องฆาตรกรโรคจิตที่ลุ่มลึกเหยื่อตามท้องถนนยามค่ำคืนแล้วจับเหยื่อผูกลากกับท้ายรถไปตามพื้นถนนจนกว่าร่างจะขาดหลุดไป ตำรวจฝ่ายสืบสวนต้องทำงานกันอย่างหนักหน่วง... ยังไม่ทันที่จะรู้ว่าเจ้าฆาตรกรโรคจิตมีจุดจบอย่างไร คนเล่าเรื่องย่อหยุดเล่าเรื่องอย่างกะทันหัน เจียบ มีเสียงซุบซิบพึมพำต่อจากนั้นแต่ฉันจับใจความไม่ได้ จากนั้นเป็นเสียงปิดรถมอเตอร์ไซด์ออกตัวด้วยความเร่งสูง คงจะเป็นไฟเขียวแล้วเพราะรถกระบะเคลื่อนตัวออกไปเช่นกันหลังจากนั้น อันที่จริงขณะนอนฟังการสนทนาของกลุ่มหญิงสาวฉันตัดสินใจที่จะส่งเสียงสื่อสารออกไปตั้งแต่วินาทีแรก แต่ลำคอและปากที่แห้งปิดสนิท ฉันจึงไม่สามารถแม้กระทั่งส่งเสียงสะอื้นร้องไห้ออกมา นับประสาอะไรที่จะส่งเสียงขอความช่วยเหลือ ฉันอยากเคาะข้างกระบะรถเพื่อส่งสัญญาณเสียงให้คนข้างนอกกรธรู้ว่าฉันมีชีวิตถูกกักขังอยู่ในนี้และต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน แต่ฉันไม่สามารถขยับร่างกายส่วนใดได้เลย มันซาไรความรู้สึกไปทุกส่วนอวัยวะ ฉันไม่มั่นใจว่าฉันได้ตายไปแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่

ห้าวันที่หลังจากนั้น ราวตีหนึ่งกว่าของวันใหม่ รถกระบะจอดอีกครั้งแต่ครั้งนี้แปลกพิกลกว่า การหยุดทุกครั้งที่ผ่านมา รถหยุดแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ได้ยินเสียงเปิดประตูฝั่งข้างคนขับและเสียงเหมือนคนกระโจนลงน้ำ จากนั้นได้ยินเสียงคนผู้ชายล้วนจากทุกทิศรอบรถ ฉันไม่รู้ภาษาของพวกเขา ฝาปิดท้ายกระบะเปิดออก ฝาใบคลุมท้ายรถถูกถอดขึ้น แสงไฟฉายสอดส่องเข้ามา เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นรวดเร็วมากถึงมากที่สุดอย่างงง ๆ ผู้ชายสองคนชุดทหารไทยลากร่างแข็งทื่อของฉันออกจากที่นอนและวางฉันนอนคว่ำหน้าลงแนบพื้นถนน เสียงโห้โห ๆ ดังเป็นระลอกทุกครั้งทีผู้โดยสารคนใหม่ออกจากที่นอนหลังรถกระบะได้ เด็กและสตรีรวมสิบคนลงมาแล้วจากนัระทิกขวิญ และลูกของฉันอยู่ในสิบคนนั้น ฉันดีใจที่ทั้งคู่ปลอดภัยและดีใจที่สุดที่ฉันเองยังมีชีวิตอยู่ได้โอกาสเห็นหน้ากันอีกครั้ง คนขับรถคนไทยไม่รู้ไปอยู่ตรงไหนฉันไม่เห็นเขาแล้ว สมาชิกท้ายกระบะเจ็ดคนออกมาได้แล้วแต่ยังไม่ครบ ฉันช่วยชี้ให้พวกทหารไทยดูที่พื้นท้ายกระบะ พอเชือกถูกดึงขึ้นเพื่อเปิดฝาลับที่พื้น วิทยุรุ่นพี่น้องสองคนที่นอนอยู่ในนั้นยังคงหลับลึกแน่นิ่งสนิท ร่างของทั้งคู่ถูกนำออกมาจากช่องลับใต้ท้องรถและวางหงายลงบนพื้นถนนอย่างทุลักทุเลทีละคน ทหารไทยสองสามคน

มะรุมนะตุ้มที่หน้าอกของคนน้องแล้วย้ายไปมะรุมนะตุ้มกับคนพี่ต่อ พวกเขาหยุดการมะรุมนะตุ้มเมื่อ วิทยุรุ่นพี่น้องทั้งสองไม่มีที่ทำว่าจะฟื้นคืนชีพหลังจากเวลาผ่านไปกว่าสิบนาที

“ดับสอง ขนแรงงานพม่าซุกใต้ท้องรถกระบะดัดแปลง พลเมืองตาดี้แจ้งตำรวจหลังพบพิรุณคราบคล้ายเลือดติดขอบล้อ” พาดหัวประชาไทนิวส์ ๖ เมษายน ๒๕๖๖

ผู้เขียน

สุรชัย อินทสิทธิ์

นักวิชาการอิสระด้านคณิตศาสตร์ศึกษา มีสวนยางพาราและปาล์มน้ำมันที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ชอบปลูกต้นไม้ ชอบเดินทางท่องเที่ยวและสะสมยามไว้มหลายร้อยใบ ตั้งใจทำบริเวณบ้านให้ร่มรื่น ด้วยต้นไม้เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้คณิตศาสตร์และพิพิธภัณฑิ์ยามในอนาคต

แรงบันดาลใจ มุมมอง หรือสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

เนื่องจากที่บ้านมีสวนยางพาราและมีลูกจ้างกรีดยางเป็นคนพม่า จึงอยากรำเสนอเรื่องราว บางแง่มุมเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขาให้ผู้อ่านคนไทยรับทราบ เรื่องนี้ผุกขึ้นจากเค้าโครงเรื่องจริงที่ได้ จากการสัมภาษณ์ สะท้อนให้เห็นการลักลอบเข้าประเทศไทยที่เสี่ยงอันตรายและผิดกฎหมายโดยเปิดเผยความจริงว่าขบวนการลักลอบนำคนงานเพื่อนบ้านเข้ามาในประเทศไทยอย่างผิดกฎหมายมี อยู่จริง นอกจากนั้นยังเลือกนำเสนอประเด็นการเคี้ยวหมากของคนพม่าซึ่งเป็นวัฒนธรรมเด่นของ ประเทศพม่าให้ได้เรียนรู้กันไปด้วย

ความรู้สึกหรือมุมมองในการเขียนหลังจากเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมโครงการวรรณกรรมสนาม

รู้สึกขอบคุณทางศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร ที่ให้โอกาสได้มาอบรมและบังคับตัวเองให้เขียน เรื่องสั้นนี้ออกมา ขอขอบคุณวิทยากรนักเขียนที่ช่วยอ่านและให้ข้อคิดคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ใน ระหว่างการเขียน ตนเองได้ค้นอ่านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการลักลอบเข้าประเทศไทยของแรงงาน เพื่อนบ้าน รู้สึกสะเทือนใจและสงสารพวกเขา อยากให้ผู้อ่านเข้าใจพวกเขาในฐานะเพื่อนมนุษย์มาก ขึ้น หลังจากการอ่านเรื่องราววัฒนธรรมการเคี้ยวหมากของโลกและได้ทดลองเคี้ยวหมากเป็นครั้ง แรก พบว่า วัฒนธรรมการเคี้ยวหมากของไทยและของโลกมีประเด็นร่วมทางความคิดที่คล้ายกัน

เราสามารถเข้าใจวิถีชีวิตและชื่นชมเพื่อนมนุษย์ด้วยกันผ่านวัฒนธรรมการเคี้ยวหมากได้ และที่สำคัญ ผมจะเริ่มปลูกหมากในหน้าฝนนี้